

B. Kiss Andrea

AZ AKÁCOS ÚT TITKAI

Utca- és családtregény

Ajánló

Ha figyelmesen nézed mások életét, sok-sok ember sorsát, hamar ráébredsz a titokra, ami nem más, minthogy véletlenek nincsenek. Mindannyian egy jól működő terv apró részei vagyunk. Csak járj nyitott szemmel, és mire a végére érsz az életednek, minden összefüggést érteni fogsz!

Az utca, ahol felnőttem, s ahol a felmenőim is éltek, sok-sok mindenről tudna mesélni. A faluszelei házak óriási szerelmek, nagy viszályok, és elképesztő tragédiák tanúi. Egyéniségek, külön figurák, sorsukban összefonódó emberek laktak ott, akik az évtizedek alatt kicserélődtek, jöttek-mentek, sokan már az élők sorából is távoztak. Régóta tudom, hogy meg kell írnom az Akácós út történetét.

A regényem tehát valós eseményekre épül, amit természetesen írói fantáziával kissé megfűszereztem. A neveket, a házsámokat többnyire megváltoztattam, hogy ne okozzak senkinek kellemetlenséget.

Hálás köszönettel Anyukámnak,
aki elmesélte mindezt nekem!

Szeretettel a családomnak,
s az életem fő- és mellékszereplőinek!

Akácos út 45.

Papus halála az idősebbik nővéremet viselte meg legjobban. Ő volt az, aki nem tudta elfogadni a megváltoztathatatlant. A halálhírré kétségbeesett vergődéssel reagált, amiben a levegő után kapkodó pánik vegyült az üvöltéssel küzdő hisztivel. Míg mi Anyukával csendesen sírtunk, addig ő kiabált, tombolt, mint aki azonnal számon akarja kérni, miért is történt mindez. Apánk 2008. szeptember 2-án távozott közülünk.

Májusban még köré gyűlve ünnepeltük meg a nyolcvanadik születésnapját. Szép, meleg idő volt, és mi a szülői ház kertjében ültünk össze, hogy köszöntsük őt. Ott volt mindenki. A felesége, a három lánya, és a négy unokája. Aztán még megadatott neki, hogy halála előtt épp egy hónappal megláthassa az első dédunokáját. Artúr akkor volt hathetes. A forró augusztus eleji napon szintén összegyűlt a család. Szalonát sütöttünk és kézzel kézre adtuk a kisbabát. Apánk örült neki. És csak utólag állt össze a kép bennünk, hogy a Nagy Rendező milyen finom fordulattal adta át az élet stafétabotját a nyolcvan éves dédnagypa kezéből a pár hetes fiúcskának. A számunkra kedves édesapa, nagypapa dolga véget ért a földi világba, ezért elszólította tőlünk.

Persze csak a gyász utáni nagy fájdalom múltával tudja tiszta fejjel átgondolni az ember, ami ott, akkor olyan gyorsan és felfoghatatlanul történik. Én is csak később értettem meg, hogy Papus a legszebb finálét kapta. A temetése előtt egy héttel még találkozhatott családunk távolabbi tagjaival is. Felfoghatjuk úgy is, hogy mindenkitől el tudott köszönni, aki számított neki. A keresztfia temetésén, Bihardancsházán gyűlt akkor össze a rokonság. Ő, mint legidősebb, mindenkivel váltott néhány szót. Senki nem gondolta, hogy egy hét múlva már őt temetjük.

Sokszor eszembe jut, ahogy előttem ültek Anyukával. Idős korukra való tekintettel széket hoztak nekik, hogy ne kelljen végig állni a szertartást. Én mögöttük álltam, és láttam apám rázkódó vállát, amikor az ötvenes éveiben elhunyt keresztfiuk koporsója mellett beszélt a pap. Emlékszem, arra gondoltam, hogy biztos az jár a fejében, miért egy ilyen fiatalnak kell mennie, miért nem neki, aki már jócskán kapott az életből. A sír mellett is együtt álltam vele. Ott már nem kaptak széket, és a sír behantolása bizony nagyon elhúzódott. Az augusztus végi nap olyan erővel tűzött ránk, hogy szinte égette a tarkómat. Aggódva figyeltem Papust, ahogy kis kabátkájában türelmetlenül álldogált mellettem. Egyszer összeakadt a pillantásunk, és azt a tekintetet már soha nem felejttem el. Az maradt meg bennem örökké. Nem mondott semmit, de éreztem, hogy azt szeretné mondani, a következő ő lesz. Apánk soha nem beszélt a halálról, és az érzelmeit sem szívesen mutatta ki. Bár idős korára akarátától

függetlenül gyakran elérzékenyült a legváratlabb pillanatokban is. Ott azonban könny nélkül nézett rám, épp csak néhány másodpercig, de életre szólóan. Zavaromban gyorsan meg is kérdeztem tőle, hogy nincs-e melege, nem akarja-e levenni a kabátját. Azt mondta, hogy nem. A pillanat megtört, a tekintetünk szétvált, de én tudom, hogy tisztában volt vele, hogy a következő koporsó, amit ez a család körül fog, az övé lesz.

És úgy lett. Már a temetésről hazaérve rosszul érezte magát. Aztán vasárnap már legtöbbször csak feküdt. Egyszer, utoljára beleült még a kedvenc székébe, a királyi trónhoz hasonló, nagyszüleitől örökölt karfás, fa székbe. De már nem olyan volt, mint régen. Megkérdezte tőlem, tudom-e, hogy meghalt a szomszéd utcában lakó Szabó Imre bácsi? Mondtam, hogy igen, hallottam róla. A tekintete kicsit olyanná vált, mint előzőleg a temetésen. Gondolta, hogy ő lesz a következő. És valóban. A sírját a Szabó Imre bácsié mellé ásták.

Vasárnap unokanővérünk férje, a panamai származású sebészorvos megvizsgálta, és azt javasolta, azonnal vigyük kórházba. Idősebb nővérem, sógorom és én szállítottuk be. A harminc kilométeres út feszülten, némaságban telt. Aztán hamarosan a mindig izgága, cifra káromkodásairól híres Apánk ott ült mellettünk egy toloszékben, és csendesen várakozott a röntgenre. Apróra öregedett kis teste, sárgára érett arca könnyeket csalt a szemünkbe. Akkor tudatosult bennem, hogy nincs már apám, aki megvédjen a gonosz emberektől. Pedig mindig olyan biztonságot sugárzott számomra. Már asszony